

Panexin

SPIRÁLY II

Spirály II

Jaroslav Baron Panexin

1.

Kdyby se Nic nestalo,
spal by Bůh
a já bych nemohl Ti říct,
že chci To,
co chceš i Ty.

2.

Každé ráno se z hlubiny zrodím

kdesi mezi

malým peklem,

malým rájem.

Vyvstávám z chaosu a nehybnosti

k jasnému vědomí nejasné myšlenky:

Nejsem si jistý,

je-li to můj vlastní zájem,

vždy znovu poskládat své kosti

a oživovat domněnky.

3.

Duhovky králů panují světlem,
příští úder blesku nikdy neskončí
a hromobití setřese z nás kůže
napnuté na bubnech srdcí
vymláčených, vymačkaných, dutých.

Kletba zmizelých je nepatrná,
v úzkém pruhu rosy pijí smyslů zbavení,
strůjci souhvězdí
a tvůrci těl na jedno použití.
Svůdci těl na jedno požití pijí smyslu zbavení
a nikdo si neví rady s tím,
proč jedna ruka končí tam,
kde druhá nezačíná.

Mezera zera se rozpíná úderem stesku.

4.

Vydal jsem se hledat Slunce.

Protože mi byla zima.

Vždy jsem skončil pouze v polovině.

Vím, že by tam někde ve tmě

na mne mohla čekat vina.

Vydal jsem se hledat Slunce.

Protože je zima.

5.

Za nejbližším rohem

celé dny a noci stále čekám.

Nepřicházíš náhodou?

Prst skrze mé skráně,

pochmurná exotická rostlina,

rozuzlená žláza hmoty,

svatojánská pochodeň v mém břiše,

anatomie větru,

svědectví bez průkazné hodnoty,

čelní střet a most jak má být.

Když básník-patolog se modlí,

spíná k sobě slova

jak dvě prázdné ruce

zauzlené nadějí.

6.

Neopatrně se zevnitř dotýkám
skořápek tajuplných vesmírů.

Neurvalým způsobem
připravím tě o rozum
a pustím žilou všechna slova,
která padnou mimo řádky
zahrnuté přízví.

Budeš plavat noční vodou
a má játra zavřeš do láhve
se stále nedopsanou písní.

7.

Někdo přišel, usadil se v nohách postele a šeptal nám neznámou řečí.

Byla polojasná noc a pokaždé, když vyšel Měsíc,
utichl v posvátné úctě, zakryl si tvář a ani nedýchal.

Když odcházel, byl dvakrát větší, než když přišel.

Vešel zavřenými dveřmi, ale při odchodu do nich vrazil, vysadil je z pantů a odnesl pryč.

Propletli jsme prsty, paže a leželi klidně dál.

Leželi jsme klidně v otevřeném bytě.

8.

Svámi těly se dotýkáme jiných myšlenek.

Jsi z nich ta nejpřítulnější.

Cizí i má.

Pomyslná.

(Nesmyslná?)

Nejsmyslnější.